

Henk Paparazzi

'Waoterbloazen' en foto's maken

Hij was de paparazzo van Maasdonk en omstreken en je kon hem overal tegenkomen op zijn scootertje of met de auto. Als er ergens iets te doen was, dan was Henk Zwanenberg er ook. Koninginnedag, jaarmarkt, jubileum, festival of lintjesregen: Henk was ter plekke en legde de beelden vast voor het nageslacht. Duizenden en nog eens duizenden foto's maakte hij in de loop van de jaren. Zoveel zelfs dat vijf jaar na zijn dood de fotografische nalatenschap nog altijd voor verrassingen zorgt.



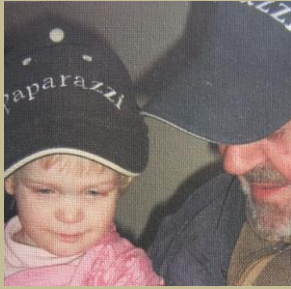
Het begrip paparazzo is ontleend aan de film *La Dolce Vita* uit 1960, het is de achternaam van een opdringerige persfotograaf die Paparazzo heet (gespeeld door Walter Santesso). In de loop van de tijd vond de term paparazzo ingang in het dagelijkse taalgebruik. Men duidt er de fotoreporter mee aan die voornamelijk voor de roddelpers werkt en er een sport van maakt om bekende mensen te fotograferen. Met een knipoog naar dit begrip noemde Henk zichzelf 'Henk Paparazzi.' De meervoudsvorm. Dat het een vooruitziende blik was blijkt wel uit een klein canvasdoek met een foto van Henk en zijn kleindochter. Alle twee dragen ze een petje met het woord Paparazzi. Het staat nog altijd te pronken in het huis waar Henk met Betsie woonde. En als Henk niet was overleden in 2009, dan had hij zijn kleindochter allang wegwijs gemaakt in de wereld van de fotografie. Het was zijn lust en zijn leven, evenals de Nulandse Waoterbloazers waar hij lid van was. Die muziek en fotograferen daar kon

je Henk Zwanenberg midden in de nacht voor wakker maken. En dat gebeurde dan ook weleens letterlijk: "Henk, de stroipoppe ston in brand. Ègge nou vlug in oew boks schuift en noar dist komt, dan houwe 't nog effe on." We noemen geen namen maar het is waar gebeurd en het kan navraag lijden.

Een kapelletje

Henk maakt ook foto's op de jaarlijkse nieuwjaarsreceptie in de Nulandse Meent en elk jaar hangt hij daar zijn eigen wens in de boom: hij wil graag een Mariakapelletje ergens in het dorp, een plek waar je een kaarsje kunt branden, een bloemetje kunt brengen en even tot bezinning kunt komen. Zeven keer precies hangt hij deze wens in de boom, totdat hij het welletjes vindt en besluit om in zijn eigen achtertuin een kapelletje te bouwen, want Henk is een echte Mariavereerder. Ook op zijn graf staat een bronzen Mariabeeld. Het kapelletje komt er en het wordt zelfs ingewijd door de Nulandse pastoor. Er staat een groot Mariabeeld, kleine beeldjes, engeltjes, lantaarns, kruisjes en uiteraard bloemen. Een ouderwetse bidstoel biedt gelegenheid om even te gaan zitten en dat is precies wat Henk vanaf dat moment ook geregeld doet. "Als ik hem kwijt was", zegt Betsie, "dan hoefde ik maar naar buiten te kijken, want negen van de tien keer zat hij in het kapelletje." In 2008, een jaar voor zijn overlijden, zijn ze nog samen naar Lourdes geweest en Betsie had hem geen groter plezier kunnen doen.





Anekdoten

Er zijn talrijke anekdotes want Henk Paparazzi was er altijd bij als er iets te doen was. Maar hij wendde zijn kennis ook vaak aan om iemand een plezier te doen. Zo fotografeerde hij met engelengeduld de oude mensen in het Martinushuis die een nieuw identiteitsbewijs nodig hadden. Dat was in de tijd dat er nieuwe regels golden voor paspoort en andere identiteitsbewijzen. Beide oren moesten erop staan en vooral niet lachen. Voor die oren kwam hij thuis watten en Leukoplast halen waarmee de oren van sommige senioren in de juiste stand werden gezet. Grote

hilariteit natuurlijk dus het 'vooral niet lachen' werd nog een hele uitdaging. Maar uiteindelijk lukte het hem en werden zijn foto's ook op het gemeentehuis akkoord bevonden.

Bij de brand in Motel Nuland was Henk de enige die zag dat het torentje zou gaan vallen en ook daar nam hij de tijd voor. De aanwezige persfotografen hadden genoeg aan één plaatje van de vuurzee, maar Henk bleef geduldig wachten om een foto van het vallende torentje te maken, want hoe dramatisch ook, hij realiseerde zich dat dit bij de geschiedenis van het concern hoorde en dat de familie in alle consternatie geen tijd had om dit op foto vast te leggen. Zonder ook maar iets in rekening te brengen heeft hij zijn foto's cadeau gedaan aan de familie Van der Valk, die op haar beurt weer de rekening verscheurde als Henk er eens koffie of een biertje dronk met familie. Maar hij fotografeerde ook voor het goede doel. Bij de jaarlijkse truckrun bijvoorbeeld waar hij vrijwilliger was of op carnavalsmaandag bij de Binckhorst. En tijdens de open dag bij de Osse politie waar ouders hun kind door Henk lieten vereeuwigen op een politiemotor. De opbrengst daarvan ging altijd naar de CliniClowns. Als Henk dan na zo'n dag voldaan thuiskwam demonstreerde hij weleens jolig zijn CliniClownsneus voor zijn gezin.

Het leukste voorval uit zijn paparazzocarrière was tijdens het optreden van Jan Smit in Nuland. Als de zanger Henk in de gaten krijgt draait hij de rollen om. Hij zet de fotograaf op het puntje van het podium en verzoekt het publiek luid te juichen voor Henk als hij met diens eigen camera een foto maakt. Het is een prachtige foto geworden van een lachende Henk die enerzijds triomfantelijk kijkt en anderzijds de blik heeft van iemand die liever weer zelf foto's maakt.



Ziek

Toch wordt hem dat plezier ontnomen als hij begin 2009 ziek wordt. En als hij in maart van dat jaar een mail rondstuurt naar zijn contacten dat hij geen foto's meer kan maken omdat hij te ziek is, weet zijn gezin dat dit slecht nieuws is. Henk belandt in het ziekenhuis maar ondanks de ernst van zijn ziekte ziet hij ook nu nog mooie fotomomenten of -locaties. Het Veghelse ziekenhuis waar hij verblijft, ziet er bij avond - want aangelicht vanaf de grond - fantastisch uit. Schoonzoon Johan wordt verzocht hem in de rolstoel naar de juiste plek te rijden en daar maakt Henk zijn laatste foto. Ook in het Bijna-Thuis-Huis 'De Oase' in Oss, waar Henk voor palliatieve zorg opgenomen wordt, ziet hij die momenten nog als hij op zijn balkon staat. Henk zal hier slechts vier dagen zijn en omdat ook zijn verjaardag in deze week valt, zijn het de vier drukste dagen die het huis ooit gekend heeft. Bloemen, kaarten en een heuse serenade van zijn eigen 'boerenkapel' onder het balkon. Het mooiste cadeau dat Betsie hem kon geven.

Dat hij zijn humor tot het laatste moment bewaart blijkt wel uit het feit dat Betsie instructies krijgt om geen 'lelijke ouwe kerels' zijn begrafenis te laten begeleiden, maar 'leuke vrouwen.' En zo

gebeurt het ook. En ondanks haar verdriet kan Betsie glimlachen om haar Henk, die barstte van de levenslust en tot het laatste toe positief en humoristisch bleef. Het gedachtenisprentje dat bij de begrafenis wordt uitgereikt bevat een foto van een beroemde fotograaf: de Volendammer Jan Smit, die tot zijn spijt niet naar Nuland kan komen, maar een hartverwarmende condoleance stuurt.

Bedankjes

Nu Henk er niet meer is, wordt Betsie nog vaak verrast door bedankjes van mensen voor wie hij foto's maakte. Zijn naam valt nog regelmatig in het verenigingsleven en soms ligt er zomaar een bloemetje op zijn graf. Tegenwoordig kun je met elke telefoon een mooie foto maken, maar de sfeer die deze Maasdonker creëerde maakt dat we hem niet gauw zullen vergeten: onze eigen Henk Paparazzi!

© Mechtilde Meijer, 2014

